

Mis ellab ja mis ello saab,
Se wõttab armo ota:
Et Jummal tedda arwitab.
Sest peame keik lootma
Ja kindlas uskus woitlema:
Kül Temma wõttab kinnita'
Ja hallasta' ja aita'.

„Õnsa Keisri Nikolai Esimese mälletusse“ ramatus, mis hiljoti Pernus trükkitud, on luggeda õnsa Keisri Herra wiimsist ellopäiwist, surmast ja wiimsest saamissest monned sannad, — anname siin ühhe pissokesse tükki temma ellust.

Aastal 1853, Heina-ku lõppetussel, tulli õnsa Keisri wasto Nikolajewi silla liggidal surnowanker, surno peäl. Üks piddali tener káis surnofirsto kõrwas, ja keddagi muud. Keiser käs kis omma tõlda kinni piddada, küssis selle piddali teenri käest, kelle surno-kehha se piddi ollema. Tener ütles, et se üks piddali ammetipiddaja olnud. Siis as-

tus Keiser tõllast wälja, wõttis peawarjo peast, teggi ommale pühha risti tähte ja káis surnofirsto järrel palja Peaga. Siis korjas hulk rahwast, mis Keisri järrel káis. Kui Keiser surno ülle silla olli saatnud, teggi ommale pühha risti tähte, panni peawarjo pähhä ja ütles, ennast se rahwa pole pöördes, mis järrel káis: „Nüüd ma pallun teid, mo herrad, et teie tete, mis ristiinnimesse kohhus ja sadate se surno omma paika.“

Wanna ulitsa pühkja.

Sures Londoni linnas, kus liggi kaks miljoni innimesse hinge — ehk peaaego kaksford ni paljo, kui Tallinna ja Ria kubbernemangus kokko. Suur lin, sured asjad, — kantakse ka hoolt, et keik kohhad illusad ja puhtad. — Wanna Lawet olli nisuggune mees, kes ka puhtusse eest hoolt kandis. Ta olli omma luuga hommikust õhtuni ühte ulitsat harrimas, kust lusti-aeda miinnakse,